



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Sabola v právní věci žalobkyně: **Car4U s.r.o.**, se sídlem nám. 14. října 1307/2, Praha 5, zastoupená Mgr. Adamem Biňovcem, advokátem se sídlem Bykoš 41, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2018, č. j. 9 A 350/2014 – 58,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2018, č. j. 9 A 350/2014 – 58, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 9. 9. 2014, č. j. ČOI 79751/14/O100/1000/13/14/Vy/Št, ve znění opravného usnesení ze dne 22. 10. 2014, č. j. ČOI 115982/14/O100-OP/1517 (dále jen „*rozhodnutí žalované*“), zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahu ze dne 6. 6. 2014, č. j. 10/1390/13/34, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč pro porušení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) tohoto zákona.

[2] Žalobkyně se měla dopustit uvedeného deliktu tím, že v postavení prodávajícího u prodávajícího vozidla Seat Cordoba 1,9 TDi deklarovala počet najetých kilometrů ve výši, která neodpovídala skutečnému stavu. Při kontrole provedené dne 4. 7. 2013 v provozovně žalobkyně písemně i ústně uvedla, že vozidlo má najeto 191 000 km, přičemž již k datu 7. 3. 2011 byl stav najetých kilometrů ve výši 202 565 km, jak bylo prokázáno znaleckým posudkem č. 3257/2013.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 6. 2. 2018, č. j. 9 A 350/2014 – 58, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Pro účely nyní projednávané věci jsou relevantní následující námitky žalobkyně a jim odpovídající argumentace městského soudu. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je přezkoumatelné. Věnovalo se i otázkám, jež žalobkyně vytykala v žalobě (průběh kontrolního nákupu a identifikace databáze historie oprav vozidla).

[5] Městský soud dále neshledal rozhodnutí žalované nezákonným. Zdůraznil rozdíl mezi počtem ujetých kilometrů a stavem tachometru a dovedl s odkazem na rozsáhle citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu, že povinnost uvádět u ojetých automobilů počet najetých kilometrů plyne přímo z § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Pokud žalobkyně nedokázala ověřit stav skutečně najetých kilometrů, měla na tuto skutečnost spotřebitele výslovně upozornit.

[6] Soud hodnotil jako nedostačující informaci v kupní smlouvě, že skutečný stav najetých kilometrů je nezjištěn. Aby prodejce dostal své informační povinnosti, musí spotřebiteli poskytnout informace již v okamžiku, kdy o vozidlo projeví zájem, nikoli až při podpisu kupní smlouvy. Tato informace by měla být umístěna již na internetových stránkách prodejce a ten by měl také u každého vozidla na tuto skutečnost spotřebitele ústně upozornit. Proto také bylo nedostatečné písemné upozornění umístěné v provozovně žalobkyně.

[7] Městský soud dále odmítl i výhrady žalobkyně ke znaleckému posudku. Žalobkyně poukazovala na ekonomickou odbornost znalce, která podle ní vylučuje odpovědné posouzení technického stavu vozidla. Soud k tomu shodně se žalovanou uvedl, že předmětem posudku nebylo kompletní posouzení technického stavu vozidla, ale jen zjištění skutečného stavu ujetých kilometrů k okamžiku kontroly. Součástí posudku je výpis z historie oprav a záznam o servisních prohlídkách v letech 2007 – 2011 s uvedením příslušného počtu ujetých kilometrů. Chybně uvedené datum a chybějící číslování stránek posudku nejsou nedostatky takové intenzity, aby znemožnily jeho „procesní použitelnost“.

[8] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a současně i zrušení rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

[9] Nejprve polemizuje se závěry městského soudu ohledně znaleckého posudku. Opakuje svůj žalobní argument, že posouzení nespádalo pod odbornou způsobilost znalce. Znalec by podle stěžovatelky mohl konstatovat, že případný nepravdivý údaj o počtu najetých kilometrů má vliv na cenu vozidla, případně by mohl vyjádřit míru tohoto vlivu. Není však specializován na posouzení technického stavu vozidel, to spadá pod jiný obor – strojírenství. Znalecký posudek je dále podle stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť neuvádí zdroj, z něhož znalec získal příslušné údaje (tedy údaj o skutečném počtu najetých kilometrů, který převyšuje údaj na tachometru – pozn. soudu). Městský soud pochybil, pokud nevyhověl návrhu na výslech znalce, jehož se chtěla stěžovatelka dotázat právě na původ historie oprav a věrohodnost údajů zaznamenaných v tomto dokumentu.

[10] Stěžovatelka dále tvrdí, že vyvinula veškeré potřebné úsilí, aby byl spotřebitel informován o tom, že stav kilometrů na tachometru a skutečný stav nemusejí být „teoreticky údaji identickými“. Tyto informace poskytla spotřebiteli prostřednictvím cedulky umístěné na stole, dále prostřednictvím informace vyvěšené viditelně na nástěnce a též informace v kupní smlouvě (formulace „skutečný stav kilometrů nezjištěn“). Současně stěžovatelka zdůrazňuje, že ověřila údaj na tachometru „všemi dostupnými způsoby“, neměla informace od dodavatele svědčící o opaku,

pokračování

v rámci technické kontroly nebyla zjištěna manipulace s tachometrem, totéž nepotvrdila ani zpráva společnosti Cebia, spol. s r. o. Městský soud dále pochybil, protože nevyhověl návrhu na výslech osob, které se zúčastnily kontroly.

[11] Stěžovatelka vytýká městskému soudu i chybné posouzení otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Trvá na tom, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné zejména s ohledem na již zmíněnou nepřezkoumatelnost znaleckého posudku, nezpůsobilost znalce a průběh kontrolního nákupu, jenž byl předčasně ukončen a umožnil proto stěžovatelce předložit pouze vzor kupní smlouvy s výše zmíněnou informací, že nezjistila skutečný stav kilometrů.

[12] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí nerovný přístup soudu k účastníkům řízení a nárokům na plnění jejich povinností. Správní i soudní řízení je „vedeno v duchu“, kde na jedné straně je po stěžovatelce „nemilosrdně“ vyžadováno plnění jejích povinností do sebemenších detailů, avšak na druhé straně je ve vztahu ke správnímu orgánu využita maximální benevolence jak co do nedostatků skutkových zjištění, tak i procesního postupu. Stěžovatelka to dokládá srovnáním v tabulce, v níž na jedné straně uvádí pochybení žalované, která jsou jí podle mínění stěžovatelky „tolerovány“, na druhé straně uvádí okolnosti, které považuje za neodůvodněnou přísnost při aplikaci zákona na její postup při prodeji vozidla. Konkrétně uvádí, že u stěžovatelky nepostačovala pro splnění informační povinnosti vůči spotřebiteli cedulka na stole, informace na nástěnce a výslovný text v kupní smlouvě, na druhé straně vytýká, že žalovaná jí zaslala výzvu k vyjádření ke znaleckému posudku se lhůtou 5 dnů, aniž by znalecký posudek přiložila, opakovaně pochybila v označení osob, které úkony činí, a bezdůvodně odmítala námítky ohledně protokolace. V dalším textu tabulky v zásadě již jen rekapituluje svoje argumenty obsažené v žalobě a v kasační stížnosti (nedostačující odbornost znalce, vady jeho posudku a další – viz výše).

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. Uvádí, že prodávající musí ověřovat stav tachometru a o výsledku tohoto ověřování informovat spotřebitele současně s uvedením informace o stavu tachometru. Je-li uveden stav tachometru bez dalšího, spotřebitel může mít za to, že tento údaj odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů. Jednou poskytnutou informací nelze v pozdější fázi zpochybňovat nebo dokonce ji prohlásit za neplatnou. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 – 36 (tento rozsudek byl později zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 3755/17 – pozn. soudu). Žalovaná dále poznamenala, že stěžovatelka na ceduli umístěné za čelním sklem vozidla uváděla, že stav tachometru je 191 000 km, dále uvedla, že poskytuje doživotní záruku na původ vozu. Až v provozovně či ve smluvní dokumentaci prohlašovala, že počet ujetých kilometrů může být jiný než stav tachometru. Takový způsob informování spotřebitele nelze považovat za řádný.

[14] K otázce odbornosti znalce žalovaná zdůraznila, že znalec neprováděl posouzení technického stavu vozidla, zjišťoval jen stav skutečně ujetých kilometrů na základě historie oprav z autorizovaných servisů. Z této historie jednoznačně plyne vyšší kilometrový nájezd.

[15] Na vyjádření žalované reagovala stěžovatelka replikou, v níž zopakovala, že vyvinula veškeré úsilí spotřebitele informovat a shrnula, jaké informace poskytla. Dále upozornila na průběh technické kontroly s tím, že ani technik stanice technické kontroly (STK) nezjistil manipulaci s tachometrem. Pokud k manipulaci došlo, měla to ověřit STK a stěžovatelce to nelze přičítat k tíži. K replice stěžovatelka přiložila pracovní pomůcku technika stanice technické kontroly ze dne 1. 9. 2014.

[16] K výše uvedené replice se vyjádřila žalovaná. Poukázala na to, že listina předložená stěžovatelkou je ze dne 1. 9. 2014, zatímco protokol o technické prohlídce vozidla byl vydán již dne 29. 3. 2013. Nadto technik má zjišťovat pouze zjevnou manipulaci s počtem ujetých kilometrů či zjevnou nefunkčnost, případně absenci počítadla. Stěžovatelka se tak nemůže zbavit své odpovědnosti poukazem na to, že v protokolu o technické prohlídce není zaznamenána manipulace s počítadlem ujetých kilometrů.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud přisvědčuje námitce stěžovatelky, podle níž městský soud pochybil, pokud nevyhověl jejímu návrhu na výslech znalce, zejména s ohledem na nejasný původ dokumentu (historie oprav a záznam o servisních prohlídkách dotčeného vozidla), který se stal základem pro znalecký posudek.

[20] V dané věci je nutné především posoudit, zda městský soud dostatečně a řádně objasnil skutkový stav. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhodne, který z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné*. Soud tedy disponuje diskrečí, zda důkazní prostředky navržené účastníky řízení při ústním jednání provede, nebo zda je jejich provedení nadbytečné a pro posouzení věci nepodstatné. Případné odmítnutí provedení důkazního prostředku však musí soud v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Ustanovení § 77 s. ř. s. pak zakládá nejen pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodnutí soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zvažuje rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 168/2014 – 27; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[21] Poslechem záznamu z jednání před městským soudem Nejvyšší správní soud ověřil, že městský soud návrh na provedení důkazů svým usnesením, vyhlášeným na jednání dne 6. 2. 2018, zamítl pro nadbytečnost. Tento postup odůvodnil zejména tím, že dokazování není potřebné, výsledky kontroly jsou zaznamenány a z obsahu znaleckého posudku je zřejmé, z jakých podkladů znalec čerpal a vycházel. Výslech znalce by dle městského soudu nezměnil skutková zjištění správních orgánů, která byla podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí. Městský soud tedy dostal povinnost přezkoumatelným způsobem odůvodnit (viz odstavec [20] výše), proč navrhované důkazy neprovedl. Zdejší soud však již nemůže souhlasit se správností tohoto postupu a se závěrem, že výslech znalce byl nadbytečný a nemohl by nic přinést.

[22] V posuzovaném případě je znalecký posudek č. 3257/2013 v zásadě jediným a klíčovým důkazem pro závěr, že stěžovatelkou uváděný počet najetých kilometrů u předmětného vozidla (zachycený na počítadle ve voze) neodpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů. Rozhodujícím dokumentem, ze kterého znalec dovodil závěr o konečném nájezdu kilometrů v roce 2011 ve výši 202 565 km, je čtyřstránková listina s názvem „*Historie oprav*“ z databáze označené jako „*Service-online*“. Tato listina je datovaná ke dni 8. 7. 2013. Znalec v posudku konstatoval, že jako

pokračování

podkladový materiál mu „byla (...) předložena historie oprav, které byly na vozidle po dobu jeho provozování provedeny“. Z této listiny vycházel při určení nájezdu kilometrů v roce 2011, přičemž uzavřel, že „[p]o předložení této databáze a podle záznamů serveru service online ŠKODA Check je znalec oprávněn toto zjištění provést. Tento dokument je nezvratným důkazem najetých kilometrů v době posledního intervalového servisu výše uvedeného vozidla.“

[23] V takové situaci o to více vystupuje do popředí hodnotící role soudu, který se nezabývá jen formálními náležitostmi znaleckých posudků, ale bere v úvahu například i správnost a úplnost vstupních údajů, metody zkoumání a přesvědčivost znaleckých závěrů. Soud sice nedisponuje řadou odborných znalostí, nicméně je třeba rozlišovat obory, u nichž laik v tom kterém oboru vůbec nemůže rozeznat správnost metodiky posuzování a výsledného odborného závěru, a obory, v nichž to vyloučeno není. Jiný přístup by zcela popíral právo soudu na volné hodnocení důkazů a činil by soudní rozhodování zcela závislým na znalcích. Cílem dokazování je řádné zjištění skutkového stavu věci, přičemž soud v první řadě váží důkazy provedené ve správním řízení; přitom se zabývá i jejich důkazní hodnotou, tedy tím, zda důkazy jsou úplné, bezrozporné, hodnověrné a tak dále (k uvedenému viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 2 Afs 74/2017 – 46).

[24] Též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 4532/2010 (dostupný na www.nsoud.cz), na podkladě konstantní judikatury vymezil, co přísluší soudu hodnotit ve vztahu ke znaleckému posudku. Závěry z tohoto rozhodnutí lze analogicky aplikovat i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší soud zde konstatoval, že znalecký posudek podléhá volnému hodnocení důkazů a že „[p]ři hodnocení důkazu znaleckým posudkem se soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, tedy zda závěry uvedené ve vlastním posudku jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a nejsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Soud však nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť k tomu soudci nemají odborné znalosti anebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit. **To však neznamená, že je soud vázán znaleckým posudkem, že jej musí bez dalšího převzít. Pokud soud má pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek, nebo musí ustanovit jiného znalce, aby věc znovu posoudil a vyjádřil se i ke správnosti již podaného posudku. (...) Institut znaleckého posudku vychází z toho, že znalec má odborné znalosti, kterými soud nedisponuje. Závěry posudku musí být jistě řádně odůvodněny; to však neznamená, že by znalec musel zdůvodnit každý dílčí závěr či zjištění; takový požadavek by vypracování znaleckého posudku neúměrně komplikoval. Je tedy na soudu a na účastnících, aby tam, kde to považují za nutné, žádali znalce o bližší zdůvodnění a vysvětlení, jak dospěl k jednotlivým závěrům“ (zvýraznění přidáno).**

[25] V nynější věci je rozhodující, zda mohl mít městský soud ohledně předmětného znaleckého posudku znalce M. K. nějaké pochybnosti, u kterých bylo namíste pokusit se je odstranit jeho výslechem. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že taková situace zde nastala. Stěžovatelka již ve správním řízení znalecký posudek zpochybňovala. Jedním z jejích argumentů bylo, že není zřejmé, z jaké databáze znalec čerpal a jak se k údajům, které posloužily pro jeho závěry, dostal, respektive kdo mu záznam z databáze poskytl. Bez toho nelze ověřit věrohodnost a správnost těchto údajů. Obdobnou argumentaci vznesla stěžovatelka i v žalobě. Při ústním jednání pak městskému soudu mimo jiné navrhla, aby znalce k těmto otázkám vyslechl. K tomu ovšem nedošlo, jak je uvedeno výše. Žalovaná k námitkám stěžovatelky v napadeném rozhodnutí uvedla, že databáze historie oprav prokazatelně existují a je na uvážení importérů automobilů, komu z nich na základě interních předpisů a pokynů výrobců vozidel poskytnou údaje. Žalovaná nepovažovala za odůvodněnou domněnku, že by dané údaje oproti řádné žádosti nezískal znalec

jako soukromá osoba. Dovodila, že určitý poskytovatel informace z příslušné databáze znalci zpřístupnil, nehodlala přitom spekulovat o tom, zda šlo o výjimečnou a specifickou situaci, při které je zpravidla možné z takové databáze údaje poskytnout třetí osobě. Stěžovatelka požadovala, aby jí bylo sděleno jméno konkrétní osoby či subjektu, který znalci informace poskytl. V tomto směru ji žalovaná odkázala na příslušnou společnost, která rozhodla o zpřístupnění předmětných informací o daném vozidle (viz str. 4-5 rozhodnutí žalované).

[26] Výše uvedený názor žalované však podle mínění Nejvyššího správního soudu nedává jednoznačnou odpověď na to, jaký subjekt (či osoba) znalci historii oprav dotčeného vozidla poskytl. Stěží se tak stěžovatelka mohla na určitou společnost obrátit s žádostí o poskytnutí detailních informací, jak ji žalovaná ve svém rozhodnutí instruovala. Původ dokumentu „*historie oprav*“, z něhož znalec při zpracování posudku čerpal, totiž zůstal po celou dobu správního i soudního řízení neobjasněn. Obdobně jako žalovaná na žalobní námitku reagoval i městský soud, který konstatoval, že z vyjádření různých subjektů nevyplývá, že databáze oprav a servisních prohlídek motorových vozidel neexistují. To však není jádrem sporu – stěžovatelka netvrdila, že příslušné databáze neexistují, pouze zpochybňovala způsob, jak se k interním údajům znalec dostal, a požadovala též sdělení, od jaké osoby či subjektu je získal. Městský soud k tomu v napadeném rozsudku uvedl, že „[v]zhledem k tomu, že znalecký posudek tento výpis z databáze obsahuje, není důvod domnívat se, že soudnímu znalci společnost Seat – Porsche ČR přístup k databázi neumožnila.“ Tento závěr však nemá ve spisovém materiálu oporu. Z vyjádření společnosti Porsche Česká republika s.r.o. ze dne 30. 7. 2013 (vyjádření automobilových společností stěžovatelka přiložila k „*návrhu na ukončení správního řízení*“ ze dne 8. 3. 2014 – pozn. soudu) vyplývá, že údaje do servisní historie může zadat jakýkoli autorizovaný servis značek Audi, Volkswagen a SEAT. Tyto údaje mají povahu interních a neveřejných informací a společnost je oprávněna je poskytnout pouze na základě oficiální žádosti policejního orgánu nebo soudu. Výrobci nepovolují poskytovat předmětné údaje třetím osobám. V dalším vyjádření ze dne 26. 8. 2013 společnost Porsche Česká republika uvedla, že výpis z historie předmětného vozidla podle dostupných informací neposkytl. Znalec se v posudku odvolával na systém ŠKODA, což je značka, kterou uvedená společnost na českém trhu nezastupuje. K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že společnost ŠKODA AUTO a.s. se k žádosti stěžovatelky též vyjádřila, a to v tom smyslu, že informace poskytuje pouze Policii ČR nebo soudům. K poskytnutí údajů z databáze o vozidle značky SEAT však uvedla, že i když se jedná o vozy koncernových značek (zřejmě míněno vozy značek SEAT a ŠKODA – pozn. soudu), vzájemně spolu, a to ani systémově, nesouvisí.

[27] Nejvyšší správní soud má na základě uvedeného za to, že je přinejmenším nejisté, zda uvedené společnosti znalci informace ze své databáze oficiální cestou poskytl. Není to zřejmé ani z obsahu znaleckého posudku č. 3257/2013, ani ze správního spisu. Stěžovatelka v této souvislosti uváděla, že je jí známo, že s údaji o motorových vozidlech z příslušných databází se obchoduje, především ze strany pracovníků servisů apod. Jakkoli se jedná o v daném případě nepodloženou domněnku, je s ohledem na zjištěné skutečnosti patrné, že námitka stěžovatelky ohledně původu podkladů znaleckého posudku je významná. Je nesporné, že soudní znalec by měl být vždy schopen uvést, z jakých zdrojů při zpracování posudku vycházel a kde a od koho podstatné informace získal. Nepochybně by přitom měl postupovat transparentním způsobem. To se v posuzované věci nestalo, a protože se městský soud bez dalšího v podstatě ztotožnil s argumentací správních orgánů, aniž by se znalec na uvedené pochybnosti dotázal, zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

[28] Kasační soud znovu opakuje, že znalecký posudek byl rozhodujícím důkazem pro vyslovení závěru o tom, že se stěžovatelka dopustila vytýkaného správního deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele. Záznam z příslušné databáze o servisních prohlídkách dotčeného vozu

pokračování

pak byl klíčovým podkladem pro znalecký závěr (viz odstavec [22] výše). Požadavek stěžovatelky, aby se soud výsledkem znalce pokusil naznačené sporné otázky osvětlit, byl proto legitimní. Za dané důkazní situace by mělo být postaveno najisto, z jaké databáze relevantní záznamy pocházejí a jakým způsobem a od koho je soudní znalec získal. Tyto okolnosti jsou podstatné pro vyslovení závěru o tom, nakolik je znalecký posudek přesvědčivý a nakolik vychází ze správných a úplných vstupních údajů. V tomto směru soud podotýká, že pouze „[p]osudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla klíčovým důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Pokud posudek splňuje všechny tyto parametry, soud (resp. správní orgán) jeho odborné závěry přejímá“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018 – 33).

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v dalším řízení je městský soud povinen pokusit se osvětlit nejasné skutečnosti obsáhle popsané výše, k čemuž by měl sloužit především výsledek znalecký M. K.. Podle výsledku dalšího dokazování a provedení řízení musí městský soud posoudit a ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit, zda znalecký posudek ob stojí jako přesvědčivý podklad pro to, aby byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání daného správního deliktu. Jinými slovy městský soud musí náležitě posoudit, jestli je důkazně dostatečně podložen závěr žalované o tom, že stěžovatelka deklarovala počet najetých kilometrů předmětného vozidla ve výši, která neodpovídala skutečnému stavu.

[30] Soud se dále nezabýval ostatními kasačními námitkami stěžovatelky, neboť by to bylo za dané situace předčasné. Nyní nelze předjímat výsledek dalšího řízení před městským soudem, respektive to, zda se mu podaří znalce vyslechnout a jaké závěry následně ve věci učiní.

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu v souladu s § 110 odst. 1, větou první s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu